

Mam, door die tuttel kan ik mij niet uiten

Bijna alle baby's en veel peuters groeien op met een tuttel in hun mond. Zodra een baby of een kind te veel geluid maakt, lijkt het een gewoonte geworden een speen in de mond te duwen. Of nog erger, het kind loopt standaard met een speen. Ook als het troost zoekt, krijgt het daar vaak een speen voor. Zou dat geen invloed hebben op het uiten van emoties, gevoelens en gedachten op latere leeftijd?

Gevoelens, emoties en gedachten slaan naar binnen

Ik ben blij dat ik niet ben opgegroeid met een tuttel in mijn mond. Het lijkt mij vreselijk om stil gehouden te worden zodra ik mijn stem zou willen laten horen, maar het voor de wereld om mij heen niet uit zou komen. Ouders beseffen toch wel dat het voor de sociale ontwikkeling van het kind nodig is dat emoties, gevoelens en gedachten geuit worden? Het heet niet voor niets: uiten. Door het dempen van het geluid met een speen, zal het kind veel naar binnen zuigen i.p.v. naar buiten komen. Emoties blijven in het lijf en slaan zich daar op. Vroeg of laat zal dat te merken zijn, want een mens wil van nature alles eruit gooien wat belemmerend werkt.

Door de speen maakt het kind ook veel minder contact met de wereld om hem heen. Mij choqueert het als ik een kind in een kinderwagen zie zitten dat alleen maar zuigt op zijn tuttel. Het is dan net of het niet meedoet, of het in zijn eigen wereld zit. Van de week zag ik een moeder met een kind voorop op de fiets. Moeder praatte tegen het jongetje, maar hij zei niets terug, want de speen die in zijn mond zat hielden zijn woorden tegen. Waarom die speen? Geen idee, gewoonte waarschijnlijk. Ik zie liever een kind voorop de fiets dat geluid maakt, de wereld begroet, uit wat in hem omgaat, lacht en zingt van plezier en zijn verbazing uit om wat het ontdekt. Of als het zich verdrietig voelt dat ook laat horen met geluid.

Als een kind ongestoord kan uiten wat in hem opkomt, zal het meer ontdekken, meer delen en zal het meer voeding krijgen, omdat het uiten van een gedachte bijvoorbeeld uitnodigt tot communiceren. Niet uiten creëert ook geen reactie van de ander, waardoor er minder uitwisseling en ontdekking zal ontstaan. Wat laten wij een kind zien als wij niet meer luisteren naar wat het voelt en denkt? Het luisteren is een sociale vaardigheid die nodig is om te leren, maar door een speen horen wij geen geluid meer en luisteren wij dus ook minder. Sociale groei wordt daardoor belemmert.

Kan de speen een vorm van autisme ontwikkelen?

Als een kind huult, dan speelt er iets en wil het iets duidelijk maken. Dan heeft het behoefte aan contact, aan communicatie en aan verbinding. Maar wat gebeurt er door de speen? Het wordt stil gehouden en de verbinding wordt verbroken met de buitenwereld. Het kind blijft alleen met zijn emoties. Het kan zelfs interpreteren dat moeder geen tijd heeft, dat ze de emoties niet wil horen, dat het kind 'vervelend en storend' is of dat wat het kind wil zeggen niet interessant genoeg is. De speen onderbreekt de communicatie die er zou zijn geweest als het kind wel geluid zou maken. Ik kan mij voorstellen dat het kind door het naar binnen zuigen in zijn eigen wereld schiet. Als ik

vroeger niet werd gehoord, trok ik mij terug en leefde in mijn eigen wereld. Dat op een wolk zitten, zoals ik dat noem, wordt ook gezien bij kinderen met een autistisch gedrag. Het zou mij niets verbazen dat de speen bijdraagt aan het groter wordend aantal jongeren dat een vorm van autisme ontwikkeld.

In mijn praktijk zie ik regelmatig kinderen en jongeren die veel opgehoopte emoties in zich hebben die er soms explosief uitkomen. Alsof met terugwerkende kracht er nog uitkomt wat vroeger binnenin is gebeven. Zou het kunnen dat er een link te leggen is met de speen die zij vroeger in hun mond hebben gehad?

Kortom een kind dat van zich laat horen komt letterlijk naar buiten toe. Een kind dat stil gehouden wordt, slaat naar binnen toe. Geef onze kids meer ruimte zich te uiten. Zij hebben voldoende te melden en volgens mij zou het beter zijn te weten wat er in een kind omgaat i.p.v. hen op hun wolk te laten zitten in hun eigen wereld.

Rob Derksen
www.robderksen.nl